

ΙΔΡΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

Β΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΝΕΜΑΝΙΑ ΓΙΕΒΤΙΤΣ

Γ΄ ΛΥΚΕΙΟΥ

ΓΕΝΙΚΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΞΑΝΘΗΣ

ΙΔΡΥΜΑ «Ο Χρίστος Καβουριώτης» ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

Αυτή είναι η ιστορία του Χρίστου Καβουριώτη: Γεννήθηκε και μεγάλωσε σ' ένα ορεινό χωριό στον Βορρά της χώρας. Δεν είχε ταξιδέψει παρά εκείνη τη φορά που χρειάστηκε άμεση επέμβαση και τον πήγανε στη Θεσσαλονίκη. Υπηρέτησε και στον στρατό, στα τεθωρακισμένα. Πρώτα ήταν στη Σπάρτη και μετά στον Έβρο. Απολύθηκε με τον βαθμό του λοχία. Είχε τελειώσει κάποιες τάξεις του σχολείου, αλλά όταν αρρώστησε ο πατέρας του το σταμάτησε –έπρεπε να βοηθάει με τις δουλειές. Η αδερφή του θα τελείωνε το σχολείο, θα σπούδαζε, θα ζούσε. Όταν πέθανε ο πατέρας του, δεν στενοχωρήθηκε πολύ, αν και ο πατέρας του ήταν καλός άνθρωπος – τίμιος, σοβαρός. Κοίταζε τη δουλειά του και δεν ενοχλούσε κανέναν. Έφτιαχνε ωραίο ρακί. Του είχε κρατήσει, μάλιστα, ένα μπουκάλι απ' την καλύτερη χρονιά του, με μια ξυλόγλυπτη εικόνα της Παναγιάς κολλημένη απάνω, και του 'χε πει να το ανοίξει τη μέρα του γάμου του. Ο Χρίστος Καβουριώτης βάδιζε πλέον γερά την έκτη δεκαετία της ζωής του, όταν το χόμα στον τάφο της μάνας του ήταν ακόμα φρέσκο κι η αδερφή του παντρεμένη σε κάποια ξένη χώρα. Το μπουκάλι στεκόταν εκεί, σ' ένα ράφι, κλειστό ακόμα, με την Παναγιά να κοιτάζει στο κενό. Αυτός συνέχιζε τη ζωή του κανονικά. Δεν ήταν όμως κοινωνικός άνθρωπος αυτός ο Χρίστος Καβουριώτης. Έλεγαν πως δεν είχε αγαπήσει ποτέ στη ζωή του. Ζούσε από τον κήπο του, από ένα ψευτοβοήθημα που έπαιρνε από το κράτος και από κάποια χρήματα που του έστελνε η αδερφή του πού και πού. Κάθε μέρα έκανε τα ίδια. Πότιζε τον κήπο του, μάζευε αν είχε τίποτε ώριμο, καθάριζε. Μετά το φαγητό ξάπλωνε για λίγο κι ύστερα πήγαινε στο καφενείο. Έπινε τακτικά, σχεδόν καθημερινά. Ο Χρίστος Καβουριώτης έπινε για να ξεχάσει. Έπινε όμως για να τα ξεχάσει όλα. Να ξεχάσει πως μπορούσε να είχε φύγει, πως μπορούσε να είχε ανοίξει εκείνο το μπουκάλι. Και κάπως έτσι, προσπαθώντας να τα ξεχάσει όλα αυτά, παραδόξως, θυμότανε. Θυμότανε πως δεν πήγε σχολείο, πως δεν έφυγε, πως το μπουκάλι έμεινε κλειστό. «Τι θες, τι θες;» τον ρωτούσε η Παναγιά από 'κείνο το μπουκάλι και εκείνος δεν απαντούσε, γιατί δεν ήξερε. Θυμόταν μόνο πως δεν ζούσε – βασικά πως ζούσε και πέθαινε. Ο Χρίστος Καβουριώτης ήταν ένας άνθρωπος που ζούσε και πέθαινε, κάθε μέρα ζούσε και πέθαινε, και τώρα τελευταία πέθαινε περισσότερο· κάθε μέρα το ίδιο –ένας άνθρωπος που έπινε και μεθούσε, και δεν ξεχώριζε το χθες από το σήμερα (γιατί όλα ίδια ήταν), και αυτή ήταν η ιστορία του.